

Prædiken til Påskedag

Søndag d. 4. april, kl. 10 i Viby kirke

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så derhen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor.

Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.«

Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Amen

Vi befinder os på den første dag i ugen, lige efter solopgang. Den første dag. Ikke mandag, sådan som vi regner med det i vores kalenderuge. Men den første dag i en jødes arbejdsuge, dvs. søndag. Dagen efter lørdagens sabbatshvile.

Da begiver to kvinder sig ud mod Jesu grav. Det er stadig meget tidligt. Solen er kun lige akkurat stået op. For kvinderne er utålmodige. Har næsten ikke sovet. Er drevet af en indre uro og desperation. For de nåede jo slet ikke at få Jesu døde krop gjort i stand – måtte i al hast gravlægge ham – lige så snavset og blodig og sønderslået som han var.

For med solnedgangen fredag indledtes et døgnns påtvunget sabbatshvile. Først nu, hvor dagslyset vender tilbage på den første dag i ugen kan de endelig give ham en værdig gravhvile. Vaske og salve hans døde og mærkede krop og svøbe ham i rene ligklæder.

Men på vej ud til graven kommer de i tanke om, at de i al deres hast slet ikke har tænkt på stenen.

Den store sten, som flere mand om fredagen havde været sammen om at rulle for indgangen til graven, og som de slet ikke vil have kræfter til at flytte selv.

Alligevel fortsætter de hele vejen derud - for så at opdage, at nogen er kommet dem i forkøbet. Graven er allerede åbnet. Og den er tom. Og i stedet for Jesus møder de en ung mand i hvide klæder, som siger at Jesus er opstået. Og at de skal møde ham igen.

Men kvinderne bliver slet ikke glade, får vi at vide. Det er som om englens ord rammer helt ved siden af. De er bare rystede og ude af sig selv. Flygter bort fra graven. Helt ude af stand til at forstå det, som er sket. Fortvivlede over at de ikke kan gøre, hvad de havde sat sig for.

For når man som dem er slået omkuld af sorgen. Og i over et døgn oven i købet har været tvunget til passivitet. Så har det eneste håb ligget i en værdig afsked. I endelig at kunne vise deres kærlighed og respekt ved at tage hånd om begravelsen. Og nu kan de ikke engang gøre det. For graven er tom.

Det er denne morgen. Denne dag. Som lige siden har været vores ugentlige hvile og helligdag. En dag, hvor kvinderne dengang helt sikkert var ude af stand til at foretage sig noget som helst fornuftigt. Ramte – ikke bare af deres fortvivlelse og sorg – men også af en virkelighed og et budskab, som de fandt helt umuligt at håndtere.

Så søndagen har lige siden også været den dag, hvor vi stopper op. Lægger det til side, som hverdagene er så fyldte af. Og giver os selv lov til at være ramte, eller taknemmelige – eller berørte.

Af en virkelighed som ikke bare er hverdag, men også højtid. Som ikke kun er til at kontrollere, men også kan være kaos. Som ikke kun er glæde, men også smerte og død.

Som ikke bare rummer det, som vi kan begribe og håndtere og forstå. Men også det, som er meget større end os. Det ekstraordinære eller underfulde. Som kan gribe os og løfte os nye steder hen. Så vi bagefter vender både forandrede og opløftede tilbage til hverdagen. Ser på livet med nye øjne.

Så på en måde er hver eneste søndag en opstandelsesdag. En dag, hvor vi giver plads til både at føle os små og ramte. Men også velsignede og taknemmelige. Over ikke at skulle bære livet og fremtiden selv. Fordi Gud går med og lyser selv gravens mørke op.

For det er blandt andet derfor at Jesu opstandelse... Så umulig den er at forstå. Så utilgængelig den er for vores forstand og erfaring. At den alligevel er helt uomgængelig for den kristne tilgang til livet. At vi nu ved, at Guds kærlighed til hver en tid er suveræn og absolut og trofast helt ind i døden.

At den er tilstede både i smerten og nederlaget og skammen og sorgen. Men at den også bærer med og baner vejen gennem døden – helt ud til opstandelsen, til forløsningen, til glæden over en ny begyndelse eller en ny vidunderlig morgen.

For lige meget hvor vi går hen – hvor vore kære går hen - går også Gud med, får vi i dag at vide. Selv døden er overvundet af ham.

Det er det budskab, som vi fejrer gudstjeneste på hver eneste søndag året rundt. Ikke på vores egen tro. Ikke på vore egne kræfter. Det afhænger ikke af os, men af Gud. Guds kærligheds sejr over kulde og død. At det er livets og ikke dødens kræfter, som er de stærkeste her i verden.

Alligevel går vi hver eneste mandag i gang med en ny uge. Hvor hverdagens bekymringer og opgaver hurtigt sluger al vores tid og opmærksomhed, og det kan være svært at holde fast i glæden og håbet for i morgen. På det, der er større end os selv.

Fordi så meget truer den verden, som vi kender og holder af. Og vi jo af gode grunde ikke kender morgendagen. Hver tid, sin frygt og sine udfordringer. Derfor bliver det så vigtigt at fastholde søndagen som særlig. Ritualisere håbet, som en lige så insisterende og betydningsfuld del af vore liv, som det, der gør bange. Husker på at livet heldigvis er meget større end det, som vi kan forstå eller magte. Søndag efter søndag.

Det er meget tidligt, søndag morgen. Solen er først nu ved at stå op.

Græsset stadig vådt af nattens dug. Drevet af uro haster vi gennem byens morgenstille gader – vi har en opgave der skal fuldføres før vi kan overgive os til sorgen.

For vi er nødt til at se ham en sidste gang. Se hans død og vores sorg i øjnene. Vaske og salve og klæde hans døde krop. Begynde at forholde os til en virkelighed, hvor han ikke mere lever. Hvor vi er tvunget til at klare os på egen hånd.

Men da vi rystede og angste flygter bort fra den tomme grav få minutter senere, er det med englens budskab ringende for ørerne: At han, som vi troede mistet, er opstået og lever og vil møde os igen. At vi skal se ham, som han har sagt os det. At han er os lige nær i dag, som han var for de allerførste disciple.

Så selv om det ikke var os, der den morgen fandt graven tom. Selv om 2000 år er gået og meget vand løbet i åen siden da. Så lyder ordene stadigvæk lige friskt og lige glædeligt til trøst og nyt mod. Så er den opstandne lige så nærværende i dag, som dengang. Han der på grund af opstandelsen går på tværs af alle tider og lever også blandt os. Heller ikke vi skal hverken kæmpe eller dø alene.

Så: Glædelig påske. Glædelig søndag. Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver, én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Og lad os nu rejse os og med apostlen tilønske hinanden: Vor Herre Jesu Kristi nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med os alle. Amen